

ELS BANCS S'HAN PASSAT DE LLESTOS?

Qui xerra, paga (o no)

La Comissió Nacional dels Mercats i la Competència (CNMC) ha incoat un procediment sancionador contra Banc Santander, CaixaBank, BBVA, Sabadell, Bankinter i Unicaja, per una possible pràctica contrària a la competència recollida en l'article 1 de la Llei de Defensa de la Competència i en l'article 101 del Tractat de Funcionament de la Unió Europea (S/0009/26). Concretament, els acusen de política comercial enganyosa, mitjançant declaracions públiques fetes per alguns directius d'aquestes entitats, especialment en relació amb els tipus d'interès

aplicats a les hipoteques a tipus fix.

Els bancs? Ells tranquils! Investigats? Estan acostumats a fer trampes, a mentir, a presentar recurs contra sentències condemnatòries, etc., ja que ells són els dipositaris dels diners de la gent. En un passat pròxim, tots ells han estat condemnats per contractes d'hipoteques enganyosos. I, si han de pagar, ho acaben fent, però deu anys més tard (de mitjana) i, mentrestant, inverteixen en armament, en negocis bruts o en el que calgui que els permeti continuar fent beneficis que van a la contra del ciutadà normal i de la vida mateixa.

Les conjuntures del mercat són sempre l'excusa que donen per a atorgar-se el dret de crear inferns als pobres que cauen entre les seves mans. Afirment que el preu de les hipoteques a Espanya se situa entre els més baixos d'Europa, al mateix temps que han atribuït l'increment registrat en els últims mesos a l'evolució de l'entorn econòmic i financer.

En definitiva, si la gent no té un habitatge és perquè o és estúpida o no vol treballar.

Per a la CNMC, l'obertura de l'expedient dona pas a una fase d'instrucció que podrà prolongar-se durant un període màxim de 24 mesos. Tindrem paciència per saber si realment són tan innocents com ens volen fer creure.

Mentrestant, els bancs repliquen que l'evolució dels preus de les hipoteques ha estat condicionada pel comportament de l'euribor i pels canvis en la política monetària del Banc Central Europeu (BCE). O sigui, que l'augment dels tipus d'interès aplicats en els últims anys ha respost a l'enduriment de la política monetària impulsat pel BCE per a fer front a les pressions inflacionistes. Per tant, els portaveus dels bancs afirmen que les entitats afectades afronten la investigació amb tranquil·litat. Seguirem prudentment a l'expectativa, mentre afilem la destal.

MORTS PLENES DE VIDA

Gairebé cinc mil avis moren esperant que els donin l'ajuda de dependència

Mentre l'empresariat s'exclama per la impossibilitat d'assumir els dies de baixa dels seus treballadors, una colla de vells moren en silenci, tot esperant la carta que els hauria de comunicar una petita ajuda anomenada de dependència. Una misèria: tenir algú que els ajudi al seu domicili, una plaça en una residència, uns diners... Una misèria absolutament necessària per a ells. Apparentment, sembla que ni l'Estat espa-

nyol ni el Govern català poden assumir aquestes despeses. I, ben mirat, perquè haurien de fer-ho si, total, són vells i la majoria ja no té ja ni esma per anar a votar?

D'altra banda, aquesta notícia no és del tot negativa. Ho seria si els vells no haguessin omplert el formulari, si només poguessin confiar en els fills que, com se sap, van sempre massa enfeinats; però no, als nostres vells l'Administració els ha promès una ajuda. No és bonic, això?

Els avis moren, això sí, però amb esperança; tot comptant els dies que els falten per a percebre el suport oficial que els ha de fer la vida més fàcil i això és molt important entre la gent d'edat avançada. En general, a la vellesa li manquen projectes (n'hi ha un de segur, però no fa gaire gràcia) i la majoria són

més aviat a curt termini, perquè són realment urgents i essencials: la visita d'aquests, la trucada de l'altre, poder anar de ventre, no caure en tot el cap de setmana, etc. En definitiva, viure! La Llei de la Dependència no funciona ben bé a curt termini, aquesta és, senzillament, com la loteria: generalment no toca, però si ho fa, això sí, et canvia la vida. Així, amb aquesta esperança renovada cada dia, arriba l'amiga mort amb descans assegurat.

Mentre, el país estalvia uns diners i, d'aquesta manera, la Generalitat potser no "es veurà forçada" a reduir encara més la despesa anual de 174 euros que dedica en salut a cada habitant de Catalunya. La lentitud funcionaria a vegades resulta útil.

LLUFA